

2. kapitola

„Kam chceš ísť?“

Brandy sa uškrnula. „Však som ti už povedala. Idem na Bahamy. Vyrážame zajtra ráno.“

Flora klesla na Brandinu úzku posteľ. Zhovárali sa v Brandinej podkrovnej izbietke nad hostincom.

„Ty si neni normálna. Otec ťa zabije, ak sa dozvie, že si čo len pomýšľala na útek.“

„Ale ja nikam neutekám. Idem na výlet. Vrátim sa ani nie o mesiac. Ak sa otec rozhodne zabiť ma, bude musieť dovedy počkať.“

„Tebe sa to zdá ešte aj zábavné... Nemôžem uveriť, že sa na tom smeješ. Čo si myslíš, že Jake spraví, keď to zistí?“

„Možnože to ani nezistí... Aspoň celú pravdu by zistiť nemusel. Nechám mu odkaz. Napíšem mu, že idem do Savannah za sesternicou Myrou. Určite sa veľmi nazlostí, to je jasné, ale mne to môže byť jedno. Kým sa vrátim, rozmyslím si, ako chcem stráviť zvyšok života, a môžem ti už teraz povedať, že celkom isto nestrávim najbližších tridsať rokov utieraním stolov v hostinci U bieleho koňa. Nepremrhám celý život len preto, aby si otec mohol nažgrlošiť nejaký peniaz navyše. Panebože, veď on je normálne chorý, s ničím neni spokojný. Nič mu nestačí, nikdy nemá dosť, no ja s tým už končím.“

Brandy pristúpila bližšie k Flore. „Hostinec mi chýbať nebude ani náhodou. Jediný, kto mi bude chýbať, si ty.“ Usmiala sa. „Si si istá, že nechceš ísť so mnou?“

Flora zasmrkala a vyjadrila pritom nesúhlas, obočie zvráštala do oblúka. „Ak to znamená, že sa musím obliecť ako ty, tak na to môžeš zabudnúť. Keď naprší a uschne...“

Brandy si obzrela svoj odev. Mala na sebe znosené námor-

nícke oblečenie. Získala ho švindľom od šviháka Saltyho Johnsona. Krátke hnedé nohavice a hrubú vlnenú košeľu s krátkymi rukávmi. „A ja som sa domnievala, že vyzerám neodolateľne.“

„Neodolateľne? Vyzeráš ako nejaký darebák z ulice! Jediné, čo je na tebe pekné, sú tie veľké mačacie oči...“

„Je mi jedno, ako vyzerám, hlavne, že mi to pomôže dostať sa na palubu.“ Chytila Floru za ruku. „Bola by som veľmi rada, keby si šla so mnou, ale od začiatku som tušila, že sa na to nedáš. Veľmi dúfam, že ma nechytia, keď sa budem snažiť prešmyknúť na loď. A že ma nikto neprekukne aspoň dovtedy, kým nebudeme príďaleko na to, aby sa kapitán kvôli mne vracal.“

Flora jej pevne stisla dľaň. „Pukne od zlosti, je ti to, dúfam, jasné? Navonok možno vyzerá pokojne, ale vo vnútri je to ešte tvrší chlap ako tvoj otec. Len Boh vie, čoho je schopný.“

Brandy sa podvedome striasla. Marcus Delaine k nej bol celé roky iba milý, ale zavše prebleskla aj bezcitná stránka jeho povahy. Nemal rád, keď niekto robil niečo proti jeho vôli. A presne to sa chystala urobiť Brandy. Chystala sa nastúpiť na jeho loď v preoblečení a bez jeho povolenia.

Rozmýšľala, čo by asi tak urobil, keby už boli ďaleko na mori a zrazu by ju odhalili. Na tú chvíľu sa veru netešila, ale bez ohľadu na následky bolo nad slnko jasnejšie, že od toho úmyslu ju nič tak ľahko neodradí.

„Musím to urobiť, Flora. Na takú príležitosť som čakala celý život. Chcem zistiť, ako vyzerá život za múrmi pohostinstva U bieleho koňa. Chcem zistiť, čo vlastne od života chcem.“

„Prečo nemôžeš chcieť proste muža a deti ako každá iná žena?“

„A prečo ich nechceš ty?“ spýtala sa Brandy.

„Ty si myslíš, že ja nechcem muža a deti?“ Flora vstala z postele. „Na celom celučičkom svete netúžim po ničom viac ako po mužovi a vlastnom domove.“

„Nikdy si mi to za tie roky nepovedala. Nikdy si neprejavila záujem o žiadneho z hostí U bieleho koňa. Tak som si myslela, že ťa manželstvo nezaujíma...“

„Ale zaujíma ma...“ Flora odvrátila zrak. „No ten, ktorého by som chcela, je už nanešťastie ženatý.“

„Čože?“

„Presne tak. Nie som na to hrdá. Preto som o tom nikdy nehovorila. Už celé roky som zamilovaná do Williama Brewstra. Je to jediný muž, o ktorého stojím, hoci viem, že ho nemôžem mať.“

„Ale veď... mohla by si si nájsť hocikoho iného, kto by...“

„Nemohla! Nikoho iného pre mňa niet. Sú ľudia, ktorí milujú len raz. Pre mňa jestvuje len Willie. A na tvojom mieste by som sa modlila k Bohu, aby si mala viac šťastia ako ja, a ak sa raz do niekoho zamiluješ, nech je to opätovaná láska.“

Brandy nepovedala nič, ale jasne pred sebou videla krásnu tvár Marcusa Delaina. A zároveň pocítila zvláštne chvenie. Mala trochu obavy. Cesta, ktorá ju čaká, bude plná nástrah. Marcus Delaine a to, čo k nemu cíti, patrí medzi ne.

„Musím už ísť.“ Náhlivo sa mykla, schytila z postele vlnený kabát a natiahla ho na seba. „Musím sa prešmyknúť na loď tak, aby si ma nikto nevyšimol. Ostatní členovia posádky by sa mali vrátiť okolo polnoci. Chcem sa poriadne ukryť ešte pred ich príchodom.“

Flora ju objala. „Určite to chceš urobiť? Nemôžem ťa presvedčiť, aby si si to rozmyslela?“

„Čo si myslíš?“ usmiala sa Brandy.

„Myslím, že nie si normálna, ale to som ti už povedala.“

„Drž mi palce, myslí na mňa, nech sa mi darí a nech zažijem kopec dobrodružstiev.“

„Budem na teba myslieť, nech ťa Boh sprevádza, prajem ti hlavne šťastný návrat domov.“

Brandy ju naposledy objala. „Ďakujem ti, Flora. O mesiac sa uvidíme. A pri troche šťastia sa otec môjmu návratu tak poteší, že aj zabudne, ako ma chcel pôvodne potrestať.“

„Tak to určite.“ Flora ju odprevadila k zadným schodom a kývala jej na rozlúčku. Brandy si prehodila cez plece batôžtek s niekoľkými kusmi odevu a s trochou jedla a pitia na najbližšie dni, prešla cez cestu a pobrala sa do prístavu.

Ešte raz sa otočila. Videla Floru, ako vchádza späť do hostinca, a potom ju stratila z dohľadu. Pokračovala v ceste, po-

maly kráčala v tvrdých kožených topánkach. Zvyšok posádky zrejme ostane na brehu ešte niekoľko hodín. Podľa jej odhadov na palube už bude Marcus Delaine a možno aj predák Hamish Bass.

Jej plán bol vcelku jednoduchý. Na sebe mala mužské šaty, vlasy si stiahla pod hnedú čapicu a bola odhodlaná nastúpiť na loď pod rúškom tmy, akoby patrila k viac než štyridsaťčlennej posádke vracajúcej sa na palubu. Nebadane sa chcela dostať do podpalubia a nájsť si bezpečnú skrýšu.

Už bola takmer pri lodi, zhlboka sa nadýchla, čapicu si stiahla viac do čela a vykročila po drevenom pontóne na palubu. V duchu sa modlila, aby nebolo počuť, ako veľmi jej od vzrušenia búcha srdce. Na druhej strane sa opieral o zábradlie námorník, ale bol k nej otočený chrbtom. Dvaja muži hrali pri lampášii mariáš. V pozadí počula, ako ktosi vyhráva na flaute.

Brandy sa snažila nikoho si nevšímať a šla ďalej. Zamierila k chodbe vedúcej k nákladu uprostred lode.

Na palube *Seahawku* bola len jediný raz. Hamish Bass sa ponúkol, že jej loď ukáže. Fascinovalo ju to a každú chodbičku si uchovala v mysli.

Nájsť cestu bolo ľahšie, ako si myslela. Vďaka tomu, že posádka mala veľa členov, nik jej nevenoval pozornosť. Rebríky boli všade veľmi strmé a chodby temné. V lodnom sklade bol vlhko a bola tam oveľa väčšia zima, ako sa Brandy pamätala. Bol plný rôznych škatúl, klietok, sudov a stoviek vriec s múkou. Brandy si medzi tovarom poľahky urobila pohodlný úkryt. Za drevenými prepravkami si našla miesto a vystlala ho vrecami s múkou.

Väčšina nákladu bola dobre zabezpečená. Jednotlivé kusy boli popriväzované lanami, dobre poutávané a pripútané k sebe, aby sa neposúvali. Priestor osvetľovali len dve lampy, na každom konci skladu jedna, bola to chabá obrana pred vnikajúcim šerom.

Brandy sa chvela od zimy, pritiahla si kabát bližšie k telu. Prebehol popred ňu potkan, hlasno drkotala zubami. O chvíľu jej po ruke prešiel nejaký chrobák. Potlačila vlnu ďalších záchvevov.

Nič, čo stojí za to, nebýva jednoduché, pomyslela si. Bola

bezpečne ukrytá a pripravená vydať sa v ústrety svojmu najväčšiemu dobrodružstvu. Veľmi dúfala, že v sklade nebude nútená prebývať veľmi dlho.

V prvý deň plavby fúkal poriadny vietor a more bolo divé. Marcus stál za kormidlom. Nohy mal vykrivené, aby vyrovnal sklon paluby, a pozoroval horizont. Nad speneným morom sa vznášali sivé oblaky. V diaľke sa zablysklo, ale hrom nebolo počuť, búrka bola príliš ďaleko.

„Vyzerá to tak, že dnes nás ešte môže more prekvapiť,“ povedal Marcus Hamishovi.

„Veru, kapitán, múdro hovoríte.“

„Pošli niekoho dolu, nech skontroluje náklad, hlavne aby boli povrazy poriadne pouťahované.“

„Jasné, vykonám.“ Hamish sa pomaly odšuchtal svojou typickou chôdzou, spod teplej čiapky mu trčali pramene dlhých šedivých vlasov. Zakrátko zmizol z dohľadu a Marcus sa znova sústredil výlučne na more.

Ako krásna žena, hovoril si v duchu Marcus, vášnivá, neskrotená, žiadostivá. Na jeho prekvapenie mu táto myšlienka priviedla na um celkom iný obraz. Videl pred sebou sladkú usmievacú tvár, husté medené vlasy, plné červené pery a krásne, jemne zúžené jantárové oči.

Zasmial sa sám nad sebou. Veď to nie je žena, ale ešte len dievča. Hoci je pravda, že telo má už ženské, útlý driek, plné prsia, úhľadné členky a celkom iste pevný zadok. Ale Brianna Wintersová bola ešte mladučká, nevinná a príliš naivná. Bol prekvapený, že si spomenul práve na ňu a nie na krásnu čiernovlásku, s ktorou sa vyspal, len čo zakotvili v prístave. Nadržaná vdova šikovne uspokojila všetky jeho potreby.

Napriek tomu Brianin obraz nežne prilnul k jeho mysli a zostal v nej aj naďalej, keď pozoroval more.

Lod' sa plavila bokom. Zdvihla sa na prichádzajúcej vlne, chvíľu sa nej držala a hneď zas klesla. Spolu s ňou klesol aj Brandin žalúdok, otočil sa a prevrátil. V poslednej chvíli sa

stihla zohnúť nad vedierko, ktoré sa jej podarilo zohnať, keď začala tušiť, že jej bude zle. To bolo zhruba pred dvoma dňami. Alebo to už boli tri? Odhadom to mohlo byť aj dvadsať. Ani si nepamätala, kedy naposledy niečo zjedla. Napriek tomu ju nad vedrom stále naťahovalo, akoby ešte mala čo vyvrátiť.

Celá sa triasla. Lahla si späť na provizórne lôžko a hlavu si oprela o prepravku. Čiapku si už dávno sňala a vrkoč sa jej veselo hompáľal po chrbte. Bola taká zoslabnutá, že ledva zodvihla karafu s vodou, čo si tam priniesla. Prinútila sa dať si z nej pár glgov, no len čo sa studená voda dostala do žalúdka, Brandy svoje rozhodnutie oľutovala.

Znovu sa vystrela nad pripravené vedierko, zastonala, no vyšiel z nej len suchý vzdych. Kdesi vzadu v mysli zaregistrovala akýsi zvuk, postupne sa zosilňoval, no bolo jej príliš zle na to, aby nad ním uvažovala.

„Ježišmáriajosef!“ Stál pred ňou nízky muž, strhol si z hlavy čiapku a začal sa prehrabávať v rednúcich sivohnedých vlasoch. „Čierny pasažier! To som nezažil už roky rokúce. Čo tu, pre Kristove rany, stvárate?“

Brandy opäť zastonala, tentoraz s výrazom nevôle voči sebe, že nebola opatrnejšia. Poznala muža, ktorý sa nad ňou skláňal. Spoznala ho podľa bokombrád a riedkych myšacích vlasov. Bol to Joshua Dobbs, člen posádky z lode *Seahawk*, pravidelný štamgast hostinca U bieleho koňa.

Obrátila sa naňho. „Koľko dní sme už na mori?“

Chlapíkovi vyrazilo dych. „Ale veď ja vás poznám! Vy ste slečna Brandy... Z hostinca U bieleho koňa.“

„Tak koľko dní to už je, pán Dobbs?“

Poškrabal sa za ušami. „Tri dni, slečna.“

Brandy opäť zastonala. Bola by dala ruku do ohňa za to, že už je to aspoň päť.

„Kapitán Delaine bude prevelice nešťastný, keď príde na to, čo ste vykonali.“

Brandy načiahla k mužovi roztrasenú ruku. „Nesmiete mu to povedať, pán Dobbs, zo srdca vás prosím. Nevravte mu to. Za také dva dni už budeme príďaleko na to, aby sme sa vrátili. Chcem s vami ísť na ostrovy. Musím.“

Joshua Dobbs pokrútil hlavou. „To neprichádza do úvahy, slečna. Kapitán by ma skántril, keby zistil, že som o vás vedel a nepovedal mu to.“

„Prosím vás, pán Dobbs, skrátka, nemohli by ste sa tváriť, že ste ma tu nevideli? Aspoň dva dni...“ Stisla mu ruku ešte pevnejšie. „Zaplatím vám. Mám nejaké peniaze. Mohla by som...“

„Ale tu nejde o peniaze, slečna, ide o to, že kapitán...“

Zrazu sa od neho odtiahla, sklonila sa nad vedierko a začala nechutne grgať.

„Nevyzeráte práve najlepšie.“ Na chvíľu odišiel a zakrátko sa vrátil s plechovkou vody. Namočil do vody vreckovku a podal jej ju.

Brandy ju vďačne prijala. „Ďakujem.“ Roztrasenou rukou si pretrela tvár a znovu sa uložila na dočasné lôžko. „Tak aspoň jeden deň, pán Dobbs, veľmi vás prosím... Dajte mi jeden jediný deň.“ Loď nadhodilo na vlnu, Brandy privrela oči. Bola tak veľmi unavená... Nezneseiteľne unavená.

Joshua Dobbs stál nad ňou. Chúďatko. Aká je len drobná. A poblednutá. Veľmi dobre si ju pamätal. Neraz ho v hostinci obsluhovala. Vždy sa naňho usmiala, vždy si našla čas, aby si vypočula nejaký jeho príbeh. Veľmi dobre sa pamätal, ako jej vždy žiarili oči, keď spomínal svoje dobrodružstvá z ciest. Mala tie najkrajšie bledučkohnedé oči, takého jemného odtieňa, až sa chvíľami zdalo, že sú zlaté.

Vždy ju ľutoval, keď ju videl, ako sa k nej otec správal, akoby preňho bola obyčajná slúžka. Josh si spomínal, že ju hocikedy zmlátil napríklad preto, že pridlho postávala a načúvala jeho príbehom.

Chúďa malé. Čo by sa stalo, keby jej pomohol aspoň tento jediný raz? Čo také by sa mohlo stať?

Josh sa poobzeral. Nablízku nebolo nikoho. Keby si dala vývar a nejaké keksy, dozaista by sa jej uľavilo. Potom by sa mohla ukázať kapitánovi na oči, a ako sama povedala, možno už bude príliš neskoro na to, aby sa kvôli nej vracali späť. Rozmýšľal, či Brandy je na úteku pred svojím otcom. V tom prípade by jej to Josh vôbec nemal za zlé. Rozhodol sa, že pokiaľ to bude v jeho silách, pomôže jej.

Brandy s námahou pozbierala všetky sily a usmiala sa na drobného chlapíka, vďaka ktorému sa jej podarilo predať sa ďalším dňom. Búrka síce zosilnela, ale jej už bolo hlavne vďaka Joshovi o niečo lepšie. Keksy, čo priniesol, jej upokojili žalúdok, no ešte vždy sa necítila na poriadne jedlo.

Josh jej zakýval a ponáhlal sa preč, vždy ostal iba krátko, bál sa, aby ho niekto nevidel. Trval na tom, aby si Brandy dala aspoň trochu vývaru, no len čo ho prehltila, už aj z nej šiel von. Búrka sa zajtra s najväčšou pravdepodobnosťou upokojí a Brandy sa bude môcť konečne najesť a získa späť stratenú silu. Oprela sa o prepravku a zababušila sa do prikrývky od Josha. Nepamätala sa, kedy jej bolo naposledy tak chladno.

Vidina kapitánovho hnevu sa jej však začínala javiť príťažlivejšia, ako možnosť zostať aj naďalej v sklade.

Loď podchvíľou stonala a výzgala. Nadvihla sa na vlnu, spustila sa do brázdy a v tej chvíli Brandy začula nečakaný zvuk štiepiaceho sa dreva. Myklo ňou od ľaku a pritisla sa bližšie k prepravke. Loď sa naklonila nabok. Znovu začula praskať drevo. Úľak prerástol do ochromujúceho strachu. Lano, ktorým boli prichytené niekoľké škatule len kúsok od nej, vydalo nepríjemný zvuk. Pozrela sa nad seba a videla, ako sa ťažké škatule posunuli a lano, ktoré ich držalo pokope, sa rozochvelo.

Dobry Bože, s loďou sa zjavne čosi deje a nech je to čokoľvek, určite to nebude nič dobré. Hoci bola Brandy veľmi slabá a nebola celkom pri sebe, zmohla sa na to, aby vstala a dívala sa pred seba do tmy. Snažila sa zistiť, o čo ide, a uvažovala, čo robiť. Srdce jej išlo vyskočiť z hrude, no zachovala pokoj. Verila schopnostiam Marcusa Delaina a spoľahla sa na jeho velenie. Bezpečnosť je aj jeho záujmom, niet sa čoho báť, opakovala si jednoducho, ale pulz sa nie a nie upokojiť.

Veľmi si priała, aby sa vrátil Josh Dobbs. Loď sa znovu naklonila a Brandy začula jasné desivé lámanie dreva. Pre Kristove rany, je to to pletivo, ktoré drží celý náklad pokope. Škatule, prepravky a sudy sa začali posúvať, pomaly sa kĺzali smerom k nej. Keď začali k nej padať, vykrikla.

Snažila sa odtisnúť ťažký sud, ktorý ju pritlačil, ale bola príliš slabá a ťarbavá a nevládala ním ani pohnúť. Odkiaľsi

z výšky sa zosunula obrovská škatuľa, s buchotom dopadla rovno pred ňu, zaknísala sa a tupo jej dopadla na hlavu. Posledné, čo videla, bol prestrašený Josh Dobbs.

„Kapitán, pán kapitán, rýchlo sem!“

Marcus počul besný krik Josha Dobbsa a okamžite sa mu v hlave rozcengal výstražný zvonec. „Hamish, prevezmi riadenie, niečo sa stalo. Vrátim sa, len čo to dám do poriadku.“ Na ťažkom pršiplášti si vyhrnul golier, aby ho lepšie chránil pred vetrom, a vyšiel z navigačnej miestnosti.

„Čo sa deje, Dobbs?“ Marcus sa snažil prekričať búrku. „Čo sa stalo?“

„Zosunul sa nám náklad, pán kapitán. Pletivo, čo ho držalo pokope, sa zrejme porušilo. Pri tom poslednom náraze do vlny začalo praskať jak zápalky.“

Marcus sa obrátil a začal vydávať rozkazy. „Pán Butler!“

V slanom opare sa pred ním ako duch zjavil mohutný, dobre stavaný mladý námorník. „Áno, pán kapitán?“

„V sklade sa vyskytli nejaké problémy. Vezmite šiestich mužov a čo najviac lán. Choďte to potom s Dobbsom dolu upevniť. Ale tak rýchlo, ako sa len dá.“

„Dobre, pán kapitán.“ Butler sa rozbehol a v behu zvolával členov posádky. Presúvajúci sa náklad by mohol poškodiť loď, dokonca aj takú veľkú ako *Seahawk*. Netrvalo by dlho a loď by šla ku dnu. Marcus vykročil preč, keď si uvedomil, že Dobbs mu je stále v päťách. Všetmožne sa snažil zaujať jeho pozornosť.

„Tak čo sa deje, Dobbs? Myslel som, že pôjdete s Butlerom.“

„Je tu ešte niečo, pán kapitán. Máme tam čierneho pasažiera. Je zaseknutá v tom sklade. Zostala uväznená medzi škatuľami a prepravkami.“

Marcus sa zasekol. „Zaseknutá? Ona? Máme na palube čierneho pasažiera a je to žena?“

Dobbs si rukou prešiel pomedzi preradené vlasy. „Áno, pane. Slečnu Brandy, pane. Z Bieleho koňa. Je v trapiech, pane, mali by sme sa poponáhľať.“

Marcus si povedal, že určite iba zle počul. Brianne Win-

tersová má dosť rozumu na to, aby nenastupovala na túto loď ako čierna pasažierka. No radšej sa pohol, pridol do kroku. Nie, to nie je možné. Určite to nie je pravda. Keď vošli do skladu, Josh ho viedol do tmavého kúta, kde sa na vlastné oči presvedčil, že je to pravda.

Nebolo pochyb. Husté medené vlasy lemujú bledú ženskú tvár. Hruď sa mu stiahla v obave.

„Slečna Wintersová, počujete ma? To som ja, kapitán Delaine.“

Otvorila oči, chvíľu hľadala v tme jeho tvár. „Kapitán...“

„Nehýbte sa, dobre? Počujete? Zostaňte, kde ste, hlavne pokoj.“ Keď náznakom prikývla, obrátil sa späť k Dobbsovi. „Prineste mi niečo, čím by sa dali zviazať tie škatule nad ňou. Visia len na vlásku, ak padnú, je viac než isté, že ju to zabije.“

Dobbsova tvár zbledla ako stena. Prikývol a rozbehol sa k mužom upevňujúcim ostatný náklad. Marcus si pohľadom premeral ťažké škatule neisto prevísajúce nad Brianninou hlavou. Nervy mal napäté ako struny. Asi jej uleteli včely. Na čo sa chcela hrať? Nechápal, čo bolo jej úmyslom, ale bola to veľmi nebezpečná hra.

Sklonil sa k nej a pohladkal ju po vlasoch. „Ste niekde zranená?“

Pokúsila sa o úsmev, ale veľmi jej to nevyšlo. „Bolí ma hlava, mám stlačené nohy a neviem sa odtiaľto dostať, ale myslím, že inak mi nič nie je.“

No nevyzerala ako človek, ktorému nič nie je. V tvári bola bledá ako smrť a chveli sa jej pery. Všimol si vedierko vedľa jej lôžka, zacítil nepríjemný zápach a došlo mu, že má morskú chorobu. Ihneď si uvedomil, že Joshua o nej musel už nejaký čas vedieť.

Potichu zahrešil. Skúmavo si obzeral je zblednutú tvár. Miešala sa v ňom zlosť so strachom. Najradšej by na ňu naskričal, priskočil by k nej a nalial do jej nerozvážnej hlávky vlastný rozum. No v prvom rade mu záležalo na tom, aby ju dostal z nebezpečnej situácie.

Dobbs sa vracal spolu s ďalšími mužmi. Niesli drevený kôl a lano. Lanom stiahli škatule a pomocou dreveného

kola nadvihli prepravky, medzi ktorými bola zakliesnená Brandy.

„Keď narátam do troch, zdvihnete tie škatule a budete ich držať, až kým ju odtiaľ nedostanem preč.“

„Áno, pane.“ Brig Butler aj ostatní muži sa pustili do práce.

Marcus chytil Brandy popod pazuchy a začal rátať. Na „tri“, sa všetci chlapi z celej sily zapreli do dreveného kola a ťažké škatule sa kúsok po kúsku dvíhali z Brandiných nôh. Vo chvíli, keď bol náklad dostatočne vysoko, vytiahol Marcus Brandy zo zakliesnenia. V tej istej chvíli loď nadvihlo na vlne, klesla a náklad nad Marcusovou hlavou sa nebezpečne zaknísal.

Keď Marcus zdvihol Brandy ruky, vykrikla a potom zavrela oči. Len čo ju Marcus preniesol o kúsok ďalej, spadlo zhora niekoľko škatúl s ťažkým nákladom, rovno na miesto, kde bola dovtedy zaseknutá.

„Blázonko,“ zašepkal. Rýchlo kráčal k schodom, preč od ostatných. Keď už bola v bezpečí a zjavne sa jej nič vážne nestalo, mal sto chutí vykrútiť jej krk. Cítil, že sa celá trasie, a to ho ešte viac rozčuľovalo. Odkedy vyplávali na more, ubehli už štyri dni! Celé štyri dni sa schovávala v sklade. Mohlo sa jej tam hocičo stať. Veď ju skoro zabilo. To nemá ani štipku rozumu?

Keď sa konečne dostali do jeho kajuty, bol od zlosti celý bez seba a nezmohol sa ani na slovo. Došiel s ňou rovno k posteli a zložil ju na ňu oveľa surovšie, ako mal v úmysle. Zhodil premočený plášť a obrátil sa k Brandy. Až teraz si všimol, že má na sebe mužské šaty. Zadok jej obopínali krátke nohavice a v košeli vynikali jej mladé pevné prsia.

„Kapitán, ja... ja...“

„Nič mi nevravte. Nemám náladu počúvať vaše pomätené vysvetlenia. Povedzte, či máte nejaké zranenia.“

Zahryzla si do pery. Videl, ako sa jej pera trasie pod drobnými bielymi zúbkami. „Nič som si nezlomila. Na nohách mám pár modrín a jedna škatuľa mi padla rovno na hlavu.“

„Máte šťastie, že ste nažive. Chápete vôbec, aký šialený, nezodpovedný a nebezpečný čin ste vykonali? Sám čert vás na to naviedol...“ Otvorila ústa, akoby chcela niečo povedať, ale napokon nevydala ani hláska. „Nič to, porozprávame sa neskôr. Možno už budem mať aj lepšiu náladu.“

Presunul sa ku skrinke z tиковého dreva, bola vstavaná v stene jeho kajuty. Do porcelánovej misky nalial vodu z džbána, namočil do nej kúsok látky a vyžmýkal ju. Vrátil sa k Brandy a opatrne jej očistil ranu na hlave.

„Pozrite sa na mňa.“

Pozrela sa mu do tváre a on sa jej zahľadil hlboko do očí. Zreničky neboli zväčšené. Niekoľkokrát žmurkla, nezdalo sa, že by bola dezorientovaná. „Ako vidíte? Zahmlene, rozmazane alebo je všetko ako zvyčajne?“

„Zrak mám úplne v poriadku.“

„Pevne dúfam, že nič vážne sa vám nestalo, ale ťažko povedať. Predpokladám, že nejaký čas vás bude pobolievať hlava, no predbežne vám žiadne lieky dávať nebudem, aby sme si boli istí, čo sa s vami deje. Na tú nohu sa budem musieť pozrieť, tak sa, prosím, vyzlečte.“

„Prosím?“

„Budete sa musieť...“ Na chvíľu sa zastavil a premeral si výraz na jej tvári. „Prekristapána, však ste takmer dieťa, nejdem vás znásilniť. Na také krátke vzdialenosti nebrávame na cestu lekára. Len sa chcem na tú nohu pozrieť a ošetrím ju.“

„Už nie som dieťa.“ Tvrdohlavo vztýčila bradu. „Som žena! A s nohou nič nemám. Jedna modrina, nič viac.“

Hnev, s ktorým vnútorne zápasil, bol čoraz väčší. „Ja tu rozkazujem, slečna Wintersová, nie vy. Ja rozhodujem o tom, či je to nič, alebo niečo.“ Schytil zloženú deku z kraja posteľe a podstrčil ju k Brandy. „Stiahnete si, prosím, tie nohavice sama alebo to mám urobiť za vás?“

Beztak bledá tvár jej ešte väčšmi zbledla, no výraz tvrdohlavosti neustúpil. „Ako si prajete, kapitán Delaine. Budete taký láskavý a obrátite sa chrtom?“

Takmer nepočuteľne zanaďoval, ale urobil, o čo ho žiadala. Stál s rozkročenými nohami a s rukami zloženým za chrbtom a načúval, ako si dáva dole oblečenie. Zachovával si čistú myseľ a v duchu rátal sekundy. Ostrý úder a tichý vzdych ho prinútili otočiť sa. Zachytil ju práve včas, sekundu neskôr a bola by skončila na zemi.

„Pre Kristove rany, ste slabá ako mača.“ Opatrne ju zavinul do deky. Neubránil sa pohľadu na odhalené stehno vytŕčajúce

spod deky. Bola to noha ženy, nie dieťaťa. „Koľko máte rokov, slečna Wintersová?“

„Devätnásť.“

Devätnásť? Dobrý môj Bože, ani si nestihol všimnúť, kedy dospela. „V takom veku by ste už mohli mať viac rozumu. Mali ste ma nechať, aby som vám pomohol.“ Sadol si k nej na kraj postele. „Kedy ste naposledy jedli?“

„Ja neviem... Nepamätám sa.“

„Dočerta!“ Marcus skočil k dverám a zavolať na svojho poskoka Dickeyho Tabora. Okamžite pribehol z vedľajšej bunky.

„Áno, pán kapitán.“

„Prines, prosím, tejto dáme vývar. A dones aj krajec chleba. A keď už tam budeš, dones mi fľašu brandy. Zrazu som dostal neprekonateľnú chuť.“

Dickey vypleštil oči na ženu sediacu na kapitánovej posteli. „Áno, pane, hneď to bude.“ Svižne prebehol k schodom do lodnej kuchyne a kapitán sa obrátil na Brandy Wintersovú.

„No tak sa pozrime na tú nohu.“ Brandy veľmi neisto nadvihla prikrývku. Vystrčila drobné ženské chodidlo a vysoko klenutý členok. Marcusovi sa z ničoho nič stiahol žalúdok a odkašľal si. „Šup-šup, slečna Wintersová, nemáme na to celú noc.“

Bledé líca jej sčerveneli. „Isteže.“ Strhla zo seba prikrývku a odhalila úhľadné lýtko. Zvláštny pocit z kapitánovho brucha sa presunul ešte nižšie, do slabín.

Marcus ostal v pomykove zo zistenia, ako veľmi sa mu Brandy páči. Zdalo sa mu zvláštno, že také niečo cíti k žene, na ktorú doteraz sotva pomyslel.

Aj keď to nebola celkom pravda. Na Briannu Wintersovú myslel Marcus neraz celé dlhé roky a jej obraz mal pred očami od chvíle, keď vyplávali z prístavu.

A ako sama povedala, už dávno nie je dievča. Ani noha, ktorú pred ním odhalila, nebola detská. Bola to pôvabná noha ženy, ženské koleno a veľmi ženské stehno. Celé telo sa mu naplo a bol nesmierne rád, že má na sebe ťažký kabát, ktorý zakrýval neočakávaný nával vzrušenia.

„Kde vás to bolí? A, myslím, že som to našiel.“ Škatuľa v sklade jej bolestivo tlačila na nohu. Noha jej zmodrala, ale

nekrvácala. Pichlo ju od bolesti, keď sa dotkol sfialoveného miesta, ale zdalo sa, že nemá nič zlomené.

„Vravela som vám, že mi nič nie je.“

„Áno, vraveli ste to, a myslím, že tentoraz ste mali pravdu. No vyzereá to bolestivo.“

Odvrátila pohľad. „To hej.“

Práve v tej chvíli sa vrátil Dickey Tabor, prišiel aj s Hamishom Bassom. Marcus taktne zakryl Brandínu nohu. Priečila sa mu predstava, že by ju mal vidieť ešte niekto okrem neho.

„Ako jej je?“ spýtal sa Hamish.

„Na hlave má nepeknú ranu. Schytala aj niekoľko modrín. Nejaké drobné rany, ale chce to len čas, raz-dva sa to zahojí. Ako sme na tom s tovarom v sklade? Podarilo sa vám ho zabezpečiť, alebo už bolo neskoro?“

„Hotovo, všetko máme pekne na poriadku, zemiaky v riadku, pán kapitán, žiaden strach, myslím. S nákladom by sme už nemali mať problémy.“

„Hlavne mal byť zabezpečený tak, že sa nezopakujú problémy, čo sme mali. Chcem presne vedieť, čo sa tam stalo.“ Marcus vzal od Dickeyho podnos s vývarom a tmavým chlebom. Pohár s brandy položil Dickey na stôl vedľa postele. Mladý muž nevedel odtrhnúť oči od ženy pod prikrývkou.

„Budeme sa s ňou musieť vrátiť, pán kapitán?“ spýtal sa chlapec namrzene. Zjavne sa mu taká predstava vôbec nepozdávala.

Marcus sa zamračil. Hnev, čo ním lomcoval už predtým, sa razom vrátil. „Teraz už na to niet času. Chcem dodržať plán.“ Obrátil sa k Brandy a prísne sa na ňu zahľad. Zase si hrýzla peru.

„Dúfam, že vaša túžba dostať sa na ostrovy sa po niekoľkodňovej ceste nijako nezmenšila, pretože, či chcete, alebo nie, pôjdete na Bahamy s nami.“

Brandy nepovedala nič, len si potichu vydýchla od úľavy, čo kapitána zase trochu rozladilo. „To je všetko, páni,“ povedal mužom. „Ešte by som chcel so slečnou Wintersovou prebrať pár vecí osamote.“

Muži si vymenili znepokojené pohľady. Marcus počkal, kým sa na kajute zavrú dvere, potom sa obrátil na Brandy

a veľmi prísne povedal: „Brianna, myslím, že je najvyšší čas, aby sme sa porozprávali o tom, prečo ste vlastne na palube mojej lode. Nemám ani najmenšiu predstavu, z akého dôvodu ste sa rozhodli načierno s nami cestovať. Mysleli ste si, že je to zábava? Že je to hra?“

„Nešlo mi o zábavu...“

Zamyslel sa. „Nie? Takže pred niečím utekáte...? Keď uvážim vašu životnú situáciu, tak mi to celkom dáva zmysel.“

„Neutekám pred ničím.“

„Tak čo teda, ak smiem byť taký trúfalý, bolo vašim úmyslom?“

Dívala sa do zeme a pohrávala sa s prikrývkou. Videl, že prsty sa jej trochu roztriasli. „Neviem, ako by som vám to vysvetlila.“

„Skúste to.“

Pohľad sa jej zachytil na nádobe s vývarom. Z polievky sa ešte parilo, Brandy sa zhlboka nadýchla, aby lepšie cítila vôňu, zdvihol sa jej pritom hrudník. Podvedome si olizla pery.

Marcus nahnevane rozhodil rukami. „Pre zmilovanie božie, však sa teda najedzte niečoho. Potrebujete nabráť sily. Môžeme sa porozprávať aj potom.“

Schmatol zo stola pohár s brandy, riadne si odpil a pobral sa k dverám.

Vo dverách sa ešte obrátil. „Slečna Wintersová, pochopte, prosím, jedno. *Seahawk* nie je výletná loď a vy tu nie ste na výlete. Ukrývať sa v sklade bol šialený a nebezpečný nápad. Do rána si rozmyslím, aký trest si za také nerozvážne správanie zaslúžite.“

Buchol dverami, hnev ním lomcoval čím ďalej, tým viac.

Vyšiel po schodoch na palubu, ovanul ho upokojujúci studený vzduch. Nerozumel tomu. Dievča sa muselo zblázniť. Posledné, čo potreboval na palube *Seahawku*, bola prítomnosť ženy. A najmä mladej a krásnej ako Brandy Wintersová. Potichu si zanádal a stále dumal nad tým, čo má s dievčinou robiť.

Čo za prekliatie ho to postretlo, že si musela vybrať práve jeho loď?